

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Jack Canfield, Mark Victor Hansen, Mark & Chrissy Donnelly
and Barbara De Angelis Ph.D.

CHICKEN SOUP FOR THE ROMANTIC SOUL:

Inspirational Stories About Love and Romance

Published by Backlist, LLC, a unit of Chicken Soup for the Soul Publishing,
LLC. www.chickensoup.com

Copyright © 2012 by Chicken Soup for the Soul Publishing, LLC.

All Rights Reserved.

Translation Copyright © 2021 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03655-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

MELEM

za romantičnu

DUŠU

Inspirativne priče o ljubavi i nežnosti

Džek Kenfild
Mark Viktor Hansen
Mark i Krisi Doneli
Dr Barbara de Anđelis

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2021.

Uvod

Šta znači biti romantičan? Mnoge od nas reč *romantika* asocira na skupocene poklone i cveće, ekstravagantne izlaske u grad ili egzotične odmore za dvoje, na ekskluzivnim destinacijama. Međutim, pravo značenje romantike prevazilazi ove tradicionalne stereotipe i nudi nešto mnogo dragocenije i dublje: *srce romantike je magija – čarolija koju smo svi osetili kada nas je ljubav dotakla.*

Magija ljubavi prožima ovu knjigu. Presrećni smo i počastvovani što možemo da vam ponudimo ovu inspirativnu zbirku priča, koje oslikavaju pravi značaj romantike. To su priče o strasti, odanosti i nežnosti. To su priče o strpljenju, veri i poverenju. To su priče o preporodu, ponovnom otkrivanju i isкупljenju. Svaka priča poziva nas u privatni svet ljubavi dvoje ljudi i daje nam uvid u neverovatne načine na koje se ljubav ispoljava. I naše poimanje romantike neprestano se menjalo kako smo čitali priče u ovoj knjizi i verujemo da će se i vaše jednako menjati!

U svetu koji je često prepun previranja, zbunjenosti, pa čak i tame, ljubav je svetlost koja nas vodi ka radosti i čini život vrednim življenja. U radu na ovoj knjizi ganula nas je činjenica da je svaki autor izneo poštovanje i zahvalnost za ovu svetlost ljubavi i jedinstven način na koji mu je ona izmenila život. Tu su priče o izvanredno romantičnim trenutcima koje su nas opčinile i oduzele nam dah; tu su priče o klasičnim romantičnim trenutcima koje su nam svejedno terale suze na oči dok smo razmišljali o moći koju ljubav ima u svojoj krajnjoj jednostavnosti. Svaka priča je posebna, bilo da osamdesetogodišnjak priča o svojoj nevesti s kojom deli život već pedeset godina, ili je to priča supruge i majke troje male dece o iznenađujućim načinima na koje ona i njen muž održavaju strast u vezi, ili priča žene koja je mislila da je izgubila ljubav svog života, samo da bi je sudbina ponovo pronašla za nju.

Romantični trenuci dolaze u mnogim oblicima. Neki su nesputano zabavni i uhvatite se kako se, kao i mi, naglas smejete pričama koje nas podsećaju na naše komične avanture, koje često idu podruku s ljubavlju. Druge priče izmamiće vam uzdahe kao da čitate najzanimljiviji ljubavni roman, a neke će vas ispuniti toplim i spokojnim osećanjem, koje svi imamo kada odvojimo vreme i posvetimo se obilju dobrote i ljubavi oko nas i u nama.

Čitajući ovu knjigu, otkrićete romantiku tamo gde je pre niste videli. Saznaćete da se ljubav ne izražava uvek rečito, već lepim delima brige i uvažavanja koja hrane srce suštinski duboko. Podsetićete se uspomena na ljubav iz vaše prošlosti, koje ste možda naizgled zaboravili, ali koje će zauvek biti deo vas. Sagledaćete izazovne trenutke kroz koje nas ljubav ponekad tera da prođemo, čudićete se tome u kojoj je meri ona neuništiva, čak i kada se suoči s bolom i gubitkom, a ponajviše ćete steći novo razumevanje načina na koji srž istinske romantike prožima dane i noći, onako kako ih nikada niste cenili.

Verujemo da je ovo, zapravo, knjiga o magiji: o magiji sadržanoj u svega nekoliko reči vaše voljene osobe, od kojih vam se srce vine u nebo; o magiji koja se javlja kada odustanete od nade da ćete ikada pronaći ljubav, a onda nekako, kada to najmanje očekujete, ljubav pronađe vas; o magiji znanja kako se večito iznova zaljubljujati dok godine prolaze; o magiji otkrivanja onoga što postajemo kada iskreno volimo drugo ljudsko biće.

Ako ste u vezi, nadamo se da će vas priče u ovoj knjizi podstaći da se dublje zagledate u veze ljubavi i izraze nežnosti koje možda niste smatrali naročito romantičnim, ali koji suštinski to jesu, i naposletku će vas nadahnuti da još više cenite svog partnera. Ako u ovom trenutku niste u vezi, želimo da vam čitanje ovih priča pruži nadu da vas u ovom trenutku vaša srodna duša traži i da će vas sudbina kad-tad spojiti.

Neka vas magija ljubavi uvek pronađe i ispuni vaše srce čudom zbog neverovatne moći kojom nas ljubav sve preobražava.

PRONALAZENJE PRAVE LJUBAVI

Najčudesniji od svih životnih poduhvata jeste, verujem, pronalaženje drugog ljudskog bića s kojim, kako se godine nižu, uspostavljate odnos blistave dubine, lepote i radosti. Ovo unutrašnje širenje ljubavi između dvaju ljudskih bića jeste nešto najčudesnije; nju ne možete pronaći tražeći je ili je strastveno priželjkujući.

Ona je neka vrste božanske slučajnosti.

Ser Hju Volpol

Pravi pristup

*Svako može da bude strastven, ali samo
pravi ljubavnici mogu biti luckasti.*

Rouz Franken

Bad i ja smo, kao novopečeni vojni potporučnici, 1959. godine dobili prekomandu u istu jedinicu u Fort Silu u Oklahomi. Zajedno smo završili školu za oficire, ali nismo bili bliski jer smo bili na različitim odsecima. Međutim, zbog ove nove prekomande, bili smo u kontaktu svakog dana i uskoro se sprijateljili. Pošto je bio otvoreni Irac, Bad je voleo da priča kako je odrastao u Bronksu i često prepričavao duhovite situacije u kojima su učestvovali njegovi roditelji, braća i sestre. Na porodičnoj slici u njegovoj sobi nalazila se i lepa mlađa sestra. Po načinu na koji je pričao o njoj, bilo je jasno da je bila popularna i da joj nije manjkalo udvarača. Odmah sam osetio privlačnost – i želeo sam da je upoznam. Međutim, ona je bila u Njujorku, a ja u Oklahomi – a to je prevelika razdaljina za vezu.

Naposletku sam skupio petlju i pitao Bada da li bi mu smetalo da napišem pismo njegovoj mlađoj sestri. Bio je donekle zbunjen, ali mi je dao adresu i poželeo mi sreću. Razmišljao sam kojim ću pristupom najbolje uspeti da joj okupiram pažnju i privolim je da mi bar odgovori. Činilo mi se da standardno „hajde da se dopisujemo“ nije baš najbolji način za to. Posle kraćeg razmišljanja, poslao sam joj sledeće pismo:

Draga Rita,

Ja sam prijatelj tvog brata. Odmah ću preći na stvar. Dugujem mu novac. Rekao je da će mi oprostiti dug ako se oženim njegovom sestrom.

Dž. Kenfield, M. V. Hansen, M. i K. Doneli, Dr B. de Anđelis

Po njegovoj priči, čini mi se da porodica već neko vreme pokušava da te uda – i to bezuspešno! Eto, slučajno se desilo da i ja tražim zdravu ženu u godinama za rađanje dece, kadru da naporno radi, prosečne pameti i iz dobre porodice! Kako se čini da ti zadovoljavaš ove kriterijume, prihvatio sam ponudu tvog brata, pa ćemo se, kako bilo, venčati. Stoga se smatraj verenom!

U koverti ćeš pronaći privremeni verenički prsten (prsten sa cigare). Nosi ga ponosno! Ako imaš pitanja u vezi s pojedinostima o venčanju, budućem zajedničkom životu i sličnom, slobodno mi se obrati. Uskoro ću završiti vojnu dužnost. Slobodna si da odabereš koji god datum venčanja želiš po mom dolasku iz vojske.

*Tvoj budući muž,
Ed*

Nisam znao hoće li odgovoriti ili će baciti pismo i pomisliti: „Kakvog je ludaka moj brat sreo i zašto mu je uopšte dao moju adresu?“ S druge strane, ako mi odgovori, sve bi moglo da postane zabavno. Nedelju dana kasnije stiglo je pismo zaliveno parfemom.

Zagrizla je mamac. Pisalo je:

Dragi Ede,

Tvoje pismo me je prilično iznenadilo. Zahvalna sam bratu što je udesio da me neko skine porodici s grbače. Nameravala sam da nosim „privremeni verenički prsten“ dok nisam otkrila da je s veoma jeftine cigare! Nemam ništa protiv stupanja u brak, ali želim da to uradim sa stilom i lagodnošću. Ovo me dovodi do određenih „uslova“ naše buduće veridbe. Razume se da ćeš morati da me izdržavaš tako da se lako naviknem na bračni život. Konkretnija da budem, biće nam potrebna služavka/kuvarica, kao i neko ko će voditi računa o kući i posedu. Oklevam da odredim datum našeg stupanja u bračno blaženstvo dok me ne uveriš da će ovi uslovi biti ispunjeni.

*Iščekujući tvoj odgovor ustreptalog srca,
Rita*

Ah, izazov! Ovo je postajalo zanimljivo. Odgovorio sam:

Melem za romantičnu dušu

Draga moja buduća nevesto, Veliko mi je zadovoljstvo što čujem da si prihvatila našu veridbu. Sada možemo da planiramo zajednički život. Dalje, razumem tvoje oklevanje da nosiš tu foliju s jeftine marke cigara. Potpuno si u pravu! Trebalo je da znam da si devojka od stila. Zato ti šaljem prsten sa cigare „Dač master“, izuzetno kvalitetne marke. Njega možeš da nosiš s ponosom!

Radostan sam što mogu da ti kažem da je moguće zadovoljiti uslove koje si navela (domaćica/kuvarica i baštovan). Vidiš, živjećemo s mojim roditeljima i, kao što ćeš uskoro otkriti, moja mama čisti kuću i dobro kuva, a tata kosi travu i vrši sitne popravke u kući. Ako želiš da mama nosi posebnu kecelju ili tako nešto, siguran sam da možemo da je nagovorimo na to. Možemo čak da pronađemo i neku uniformu za tatu. Nadam se da su ti ovi uslovi po volji i da zadovoljavaju tvoje zahteve.

Međutim, imam i ja jedno pitanje. Potpisala si pismo sa „ustreptalog srca“. Da nisi možda želela da kažeš da patiš od šuma na srcu ili neke druge vrste srčanog oboljenja? Tvoj brat mi je rekao da si „zdrava kao konj“ kada sam pristao da se oženim tobom. Samo proveravam, jer čovek ovih dana ne može biti dovoljno oprezan! Takođe, nemam nijednu tvoju fotografiju. Molim te, pošalji mi jednu što je pre moguće.

*Tvoj budući muž,
Ed*

Njen odgovor stigao je otprilike za dve nedelje.

Najdraži Ede, Tvoj plan da živimo s tvojim roditeljima svakako je zanimljiv. Ne mogu da dočekam da čujem tvoje druge planove za naš zajednički život, jer mi se činiš kao mnogo osećajan, romantičan i intuitivan muškarac. Kakva sam ja srećnica! Uzgred, koliko si novca dugovao mom bratu?

Kao odgovor na tvoje pitanje o mogućem „problemu sa srcem“, odgovor je „jok“. Vidiš, zdrava sam kao konj. Međutim, nešto mi se čini da bih, ako nastavim da odgovaram na tvoja pisma, trebalo da odem da mi pregledaju glavu.

Dž. Kenfield, M. V. Hansen, M. i K. Doneli, Dr B. de Anđelis

Izvini, nemam nijednu fotografiju na kojoj sam sama. Imam nekoliko fotografija s momcima, ali mi se čini neukusno da ti takvu fotografiju pošaljem. Stoga sam odlučila da ti je ne šaljem i sigurna sam da ćeš razumeti. Moraćeš da mi se diviš bez pomoći spoljašnjih rekvizita. Zamišljaj me kao savršenstvo!

Tvoj odgovor čekam zadržavajući dah!

Rita

Ha, kako sad da odgovorim? Morao sam da se zamislim i malo istražujem. Konačni proizvod bio je sledeći:

Najdraža moja Rita,

U poslednjem pismu zapitala si se kakav će biti naš zajednički život. Sjajno pitanje! Vidim te kao savršenu suprugu. Život takve žene jasno je opisan u Bibliji, konkretno u Pričama Solomunovim 31. Navješću neke stihove:*

... radi po volji rukama svojim

(Priče Solomunove 31:13).

Ustaje dok je još noć, daje hranu čeljadi svojoj [...]

(Priče Solomunove 31:15).

Opasuje snagom bedra svoja i krijepi mišice svoje

(Priče Solomunove 31:17).

Košulje gradi i prodaje, i pojase daje trgovcu

(Priče Solomunove 31:24).

Zna se muž njezin na vratima kad sjedi sa starješinama zemaljskim

(Priče Solomunove 31:23).

Naravno, ove pouke nužno je malo izmeniti kako bi se prikazala naša trenutna kultura, ali značenje je jasno – radićeš rukama dok ne prokrvare, i u tome uživati! A sad iskreno reci, zar nisi oduvek zamišljala da ćeš biti takva supruga?

Ovo me dovodi do druge stvari, preciznije, do fotografije. Možda nisam bio jasan u tom pogledu. Moje reči, odnosno, moja namera,

* Biblijski citati davani su prema prevodu Đure Daničića Starog zaveta i Vuka Karadžića Novog zaveta. (Prim. ur.)

Melem za romantičnu dušu

nije bila da ti pružim opciju u pogledu fotografije. Zato, dozvoli da pojasnim – pošalji mi fotografiju. I još jednom, važno je da ustanovimo propisan lanac komande u našem zajedničkom životu. Seti se izjave Svetog Pavla: „Žene! slušajte svoje muževe kao što treba u Gospodu“ (Kolašanima 3:18). Činjenica da još nismo venčani nevažna je tehnikalija. I zato očekujem fotografiju!

Što se tiče novca koji sam dugovao tvom bratu – dug je bio tri dolara. Zakleo se da vrediš svaki cent.

I još jedna stvar. Poslednje pismo potpisala si sa „zadržavajući dah.“ Samo želim da se uverim da nisi želela da mi staviš na znanje da imaš problema s plućima ili patiš od hronične halitoze. Čekam tvoju fotografiju!

*Tvoj osećajni budući muž,
Ed*

Za nekoliko nedelja stigao je mali paket, u kome se očigledno nalazio ram za slike.

U njemu je bila fotografija sedmogodišnje ili osmogodišnje devojčice na stolici za klavir. Širokim osmehom pokazivala je da nema dva prednja zuba. Velika mašna u kosi slagala se s haljinom s karnerima. Poen za nju! Kako sad da odgovorim? Bilo mi je potrebno neko vreme da sastavim sledeće:

Draga moja Rita,

Šaljem ti kratku poruku da te obavestim da je tvoja fotografija stigla čitava i neoštećena. Znam da u našem zajedničkom životu neće biti sukoba, s obzirom na tvoju spremnost da slušaš naređenja svog budućeg muža. Međutim, ne bih bio sasvim iskren kada ne bih priznao da me je fotografija zatekla. Vidiš, na fotografiji mi izgledaš zrelije nego što bi se prema tvojim dosadašnjim pismima dalo naslutiti! Ipak, pretpostavljam da se neka iznenađenja mogu očekivati u svakoj vezi.

Jedno nismo još raspravili – tvoj miraz. Molim te da me obavestiš koju ćeš imovinu uneti u naš brak.

*Tvoj budući muž,
Ed*

Prošlo je nekoliko nedelja bez odgovora. Da li sam preterao? Površno gledano, lepo smo se zabavljali, ali ja sam osećao da smo počeli da

zasnivamo vezu. Želeo sam da je sretnem i mislio sam da i ona gaji slična osećanja. Pa, pomislio sam, pogađaj ponovo.

Ubrzo potom Bad me je obavestio da je primio pismo od Rite, u kome ga je obavestila da će otići u manastir, o čemu je oduvek razmišljala. Zamolila ga je da se oprostí od mene u njeno ime i kaže mi da je uživala u pisanju pisama i da joj je žao što nismo imali priliku da se sretnemo. Pomislio sam: *Zar su moja pisma bila poslednja kap koja ju je oterala u manastir?* Sebi u bradu progundao sam: *Pretpostavljam da je pristup bio pogrešan.*

Uskoro je istekao moj obavezni vojni rok i vratio sam se kući. Bada su obaveze zadržale u vojsci nešto duže. Oko šest meseci kasnije, primio sam pismo u kome me je Bad pozvao na vikend u Bronks, da proslavimo njegovo otpuštanje iz vojske. Prokomentarisao je: „Kao dodatni podstrek, pokazaću ti jednu bivšu kaluđericu.“ Kako sam mogao da odolim? Odleto sam u Njujork i sreli smo se.

Sad nam se bliži četrdeseta godišnjica braka. Odabrao sam pravi pristup.

Edmund Filips

Susret u vozu

*Svako putovanje završava se susretom ljubavnika,
to svaki sin mudraca zna.*

Vilijam Šekspir

Kada sam je prvi put video na stanici u Sankt Margretenu, ukrcala se u vagon u kome sam sedeo i kolenom gurala ogromni smeđi kožni kofer uz stepenik.

Nosila je zemljane boje: smeđe somotske pantalone, pleteni džemper sa smeđim i narandžastim šarama, jarkozelenu košulju sa zasukanim rukavima. Tamne oči, tamna kosa, taman ten, mlada, tajanstvena. Pošto je stavila teret na policu iznad sedišta, sručila se na sedište s druge strane prolaza, naspram mene, obilno se znojeći, a zatim se srebrni klimatizovani voz brzo zatvorio da nastavi petočasovnu vožnju na zapad preko Švajcarske.

Alpski potoci žuborili su ledenom vodom od otopljenog snega, a polja su gorela makovima, jer je bio maj. Najpre sam pokušao da dremam, a zatim i da zapodenem razgovor s osobom pored sebe. Bezuspešno. Pokušao sam da zadremam i po drugi put, ali nisam mogao, i tada sam je ponovo primetio. Izvukla je odnekud buketić uvelog poljskog cveća i držala ga u krilu, očigledno se u mislima baveći onim ko joj je cveće dao. Imala je snažno ali smireno lice. Gledala je cveće i blago se smešila. Prešao sam preko prolaza i seo preko puta nje.

„*Wie Heissen die Blumen?*“, pitao sam. Znao sam da me papzjanija reći na nemačkom, kojom sam jedino i raspolagao, neće daleko odvesti. Možda je bila greška što sam joj se uopšte obratio. U svakom slučaju, njen jedini odgovor na moje pitanje o cveću bio je smešak. *Ah*, pomislio sam, *nije Nemica. Italijanka je, naravno. Tamnoputa je.*

Nagnuo sam se prema njoj da sastavim još pažljivije pitanje o *i fiori*, svestan da ću, ako razgovor pođe u tom pravcu, morati još brže da se povučem. I dalje mi nije odgovarala. Palo mi je na pamet da je možda nema, ali sam odbacio tu mogućnost. Pošto je ovo bila Švajcarska, ostalo mi je još da isprobam i francuski. Odgovor je, međutim, kao i pre, bio osmeš Mona Lize. Zamislio sam se. Video sam punu stanicu Jugoslovena u Buksu tog jutra, tamo kod granice s Austrijom. Da nije jedna od njih? Mogućnost da je čujem kako najzad progovara na srpskohrvatskom bila je krajnje obeshrabrujuća. Bolje da usporim.

Naslonio sam se na sedištu, opustio se i probao da izgledam tajanstveno – što je bio pokušaj unapred osuđen na propast, s obzirom na moju platenenu ribarsku kapu, crvenu termo-majicu s dugim rukavima, prugaste pantalone boje senfa i kožne patike. Nije urodilo plodom. Baš kada sam se spremao da odustanem, Mona Liza je progovorila: „*Habla español?*“, pitala je. Zašto se toga nisam setio? Špankinja je. Možda turista, ali pre će biti da je gastarbajterka. Mnogo je Španaca radilo u Švajcarskoj.

Sve su mi vijuge naglo oživele i pokušao sam da se prisetim svog bednog znanja španskog dok sam mahnitno preturao po torbi, tražeći odgovarajući rečnik izraza. Počeo sam da se obraćam osobi čija je nacionalnost najzad počela da poprima oblik. Ispostavilo se da je zaista Špankinja i da je krenula kući da poseti porodicu. Bila je neudata, radila je u domu za stare u Altštetenu i, sasvim neverovatno, kofer joj je bio pun švajcarske čokolade.

Naš razgovor je, nažalost, ometalo još nešto osim jezičkih poteškoća, jer sam imao stomačni virus, pa sam često i naglo morao da se izvinjavam. Pokazala je veliko razumevanje. Međutim, ispostavilo se da ni ona nije umela da proceni moje poreklo, ni na osnovu odeće ni na osnovu akcenta, jer je najpre pomislila da sam Englez, a zatim da sam Nemač. Izgleda da sam bio prvi primerak iz Zemlje slobodnih i doma hrabrih koga je u životu srela.

Ne mogu jasno da se setim o čemu smo razgovarali, ali dan je proleteo i sećam se da smo se čudesno slagali u brojnim važnim pitanjima. Strepeo sam od dolaska u Ženevu, gde ćemo se rastati, ali do kraja dana smo i tamo stigli. Neko vreme smo šetali lepim gradskim ulicama, otezali rastanak uz kapučino u bašti jednog kafea, razgledali izloge na sve slabijoj dnevnoj svetlosti, smejali se i popunjavali praznine u razgovorima o banalnostima dok moj voz najzad nije stigao. Njen je trebalo da stigne kasnije, oko ponoći. Strašno nevoljno, oprostio sam se od nje. Činilo mi se da i ona deli

Melem za romantičnu dušu

moja osećanja, ali nju je zvala porodica s druge strane Pirineja, a mene je moj raspored, pre povratka kući, vodio u Italiju. Razmenili smo adrese, a zatim sam se ja ukrcao u voz i otišao.

Danas moj život nema široke margine kao tada. Kao i mnogi drugi, podižem decu, radim, renoviram kuću i kosim travnjak. Međutim, ponekad mislim na te dane, kada je život mogao tako brzo da postane gorkosladak, kada su velike mogućnosti mogle u času da zinu preda mnom.

Zapravo, način na koji sam uspeo da zadržim na oku ovde i sada jeste stalno prisećanje na pojedinosti tog konkretnog prolećnog dana, s tim slučajnim susretom i tužnim rastankom. Povremeno sam prepričavao ovaj događaj drugima, ali tu uživam u izvesnoj slobodi interpretacije činjenica i prikazujem devojkicu kao očajniju zbog rastanka, a sebe kao smelijeg i uzdržanijeg. U jednoj od verzija, ova devojkica me čak i bestidno progoni po Ženevi. Moja supruga posebno uživa u ovim mojim zanosima.

Mada voli te priče, moju suprugu najviše oduševljavaju tolike različite verzije. Ona kategorički tvrdi da u vozu nije bila očajna, da ja nisam bio nimalo uzdržan, a ni smeo, i da je naredne godine otišla iz Švajcarske i udala se za mene uprkos užasnoj odeći koju sam tog dana nosio.

Kevin H. Sipel

Pao je na mene

Tokom Drugog svetskog rata zaposlila sam se u istraživačkoj laboratoriji u Oklahomi. Naravno, u to vreme nije bilo mnogo muškaraca. Jednog dana, po završetku rata, prijateljica me je pozvala u svoju laboratoriju, da upoznam novog momka, koji je došao da radi preko leta dok pohađa koledž zahvaljujući sredstvima koja je vojnicima obezbeđivao Zakon o prilagođavanju vojnika. Tako sam otišla da nakratko porazgovaram s njom i upoznam momka.

Kada sam izašla, iza sebe sam čula glasan tresak. Vratila sam se i videla ga kako leži na podu. Sedeo je na stolici na okretanje za stolom pored vrata i nagnuo se previše, da bi me odmerio kako hodam niz hodnik. I sve ove pedeset dve godine srećnog bračnog života, pa i jedanaest preseljenja s troje dece, uživam da pričam ljudima kako je moj muž *pao na mene*. On pak uvek žuri da objasni da se, zapravo, samo sagnuo da dohvati olovku.

Meri Mikelsen

Gladiole ponedeljkom

Ponedeljak je, odlazim sa sastanka blizu svoje kuće i odlučujem da iskoristim jednu od prednosti života u gradu i odem na ručak kući.

Skrećem za ugao prema kući i iznenada shvatam da sam malo više zabušavao za vikend i zaboravio da obavim najstrašniji zadatak od svih: nedeljnu kupovinu namirnica. Žurno svraćam do prodavnice i shvatam da nema nijednog slobodnog mesta za parkiranje u prvom redu. Primećujem slobodno mesto u sledećem redu, za dva automobila udaljeno od trotoara, i osećam se prilično zadovoljno dok glatko klizim na mesto, guram menjač u parking poziciju, povlačim ručnu, isključujem motor, iskačem napolje i krećem u prodavnicu.

Tada vidim automobil.

Za osam meseci veze s mojom doskorašnjom devojkom nijednom je nisam slučajno neočekivano negde sreo. A sada, deset dana pošto je raskinula sa mnom, praktično udaram u njen automobil.

Svaka veza ima svoj ritam. Naša je, iz nekog razloga, vrhunac uvek doživljavala ponedeljkom. Dve nedelje posle sastanka svratio sam do prodavnice na putu ka njenoj kući i kupio buket živopisnih gladiola. Život je tada bio dobar. Ne samo što su gladiole bile na popustu već sam otkrio, kada sam joj predao buket, da su joj one omiljeno cveće.

Pošto sam umeo da prepoznam šta joj godi, kupovao sam ih svakog ponedeljka, čak i kada nismo imali zakazan sastanak. Ako je bila na aerobiku, ja bih se ušunjao u njenu kuhinju i stavio ih na sto pored stražnjih vrata, da je dočekaju kada se vrati. Uvek je zvala i bila iznenađena i zahvalna, a ja sam se uvek osećao vrlo zavodljivo.

Dok stajem na prag elektronskih vrata i uzimam nestabilna kolica za kupovinu, iznenada se sećam scena iz filma *Duh*, u kojima junakinja,

koja je nedavno postala udovica, u raznim prilikama naleće na duha svog pokojnog muža. Gledam redove pred kasama i ne vidim je, pa znam da imam priliku da sprovedem svoj plan: da uzmem gladiole, prikradem joj se u redu i osramotim je pred momcima na kasi.

Dok zaobilazim stalak s bananama, iznenada shvatam da me od nje dele samo dvojica kolica. Bilo je jasno da je stigla svega nekoliko trenutaka pre mene.

Shvatam da ću najbolje ostati skriven ako se budem kretao tako da me zaklanja drugi kupac, koji stoji tik iza nje, pa polako prolazim pored borovnica i soka od pomorandže. Gladiole su neposredno ispred mene. *Neće valjda sama sebi kupiti buket, zar ne?* Srce mi preskače otkucaj dok ona zastaje pored cveća. Ako uzme buket, plan će mi propasti. Posmatram joj oči dok pogledom prelazi preko dugih stabljika uvezanih u živopisne aranžmane. Vidim kako joj preko lica preleće tuga, kao da se magla navukla iz redova s ovlaženom salatom. Njene usne, tako često razvučene u mek smešak, uzdržane su. Okreće se i polazi prema polici s hlebom.

Na trenutak me pritiska sumnja. Možda se ponašam suviše nemarno prema svežim ranama od raskida. *I da li je to, naposletku, raskid?* Život ume da postane tako haotičan kada se upletemo u tuđa očekivanja. Možda mi ovim odbacivanjem daje prostor da ispoljim potrebu za drugim. Ali da li je to zaista njen stil, ili se prisećam drame iz neke druge veze? Možda bi trebalo da odustanem od ove farse, odem u drugu prodavnicu i kupim namirnice na miru. Međutim, prilika za ljubav se ne traći, čak ni u sutonu slatkog rastanka.

Ostavljam kolica pored paprati i uzimam veliki buket gladiola. Skrivam se iza drugih ljudi dok ne skrene kod ribarnice, ali ne ide levo. Okreće se i polazi prema meni. Iznenada padam na kolena pred francuskim hlebom. Udaljena je svega pola metra od mene, s druge strane ražanog hleba. Žena pored mene postaje nervozna. Trenutak propada. *Šta ja to radim?* – počinjem da se pitam. U filmu *Duh*, ova žena uopšte ne bi mogla da me vidi. Sve bi ovo bilo mnogo lakše na filmskoj traci. Možda me ljubav ponovo izdaje.

Koristim trenutak napetosti da iskočim ispred nje iza police s hlebom i pružim joj gladiole – s čijeg celofana i dalje kaplje voda. „Izvoli“, kažem na veliko olakšanje drugih kupaca oko mene. „Zaboravila si ovo.“

Uplašen izraz nestaje joj s lica i ona ponovo bolno obara pogled, ali se smeši, naginje glavu i obara ramena. Stavljam buket u njena kolica i grlim je. Naslanja se na mene, na onaj njen ljupki način, koji je već počeo